

STORMGEVAAR

A.W. Bruna Fictie

Hoe het begon

Op de laatste dag van Hannah Armstrongs bestaan was alles eerst normaal. Ze haalde een negen voor een wiskundeproefwerk en accepteerde een afspraakje om later in de week naar de film te gaan.

Zoals gewoonlijk ging ze lopend naar huis. Ze gebruikte haar gehoorapparaat niet, want dat had ze buiten school eigenlijk niet nodig. Dat apparaatje zag eruit als een iPod, maar er kwam geen muziek uit. In plaats daarvan produceerde het een soort ruis die de onsamenhangende gedachten van andere mensen uit Hannahs gehoor verwijderde. Al sinds ze nog heel klein was, had ze die flarden van gedachten van anderen gehoord; ze was ze ‘fluisteringen’ gaan noemen. Ze kwamen in haar hoofd als een slecht afgestemde radio, en ze wist nooit precies wie de fluisteraar was en of de fluisteringen van meer dan één persoon kwamen. Omdat het door die fluisteringen bijna niet uit te houden was op school, had haar moeder een apparaatje voor Hannah laten maken; het heette een AUD-box. Ze droeg het al sinds ze zeven was.

Toen ze thuiskwam, liep ze naar de trap. Ze ging naar boven, naar haar kamer, en zag haar stiefvader daar tersluiks vandaan komen.

Ze keken elkaar in de ogen. *Verdomme... wat doet ze... waarom is ze niet...* ging er van Jeff Corrie naar Hannahs hoofd. Zo ging het altijd met fluisteringen; ze waren onsamenhangend en leken nergens op te slaan. Hannah fronste haar wenkbrauwen toen ze die woorden hoorde. Ze vroeg zich af wat haar stiefvader in haar kamer had gedaan, behalve voor de zoveelste keer vaststellen dat ze haar moeder niet ging vertellen dat ze hem met zijn nieuwste plan had geholpen.

Eigenlijk had ze hem niet eens willen helpen. Maar Jeff Corrie had Hannahs moeder in zijn ban en dat had meer te maken met zijn uiterlijk dan met zijn karakter. Verstrikt in hun innige relatie, had ze hem verteld wat er in Hannahs hoofd omging wanneer het meisje de AUD-box niet droeg. Hij had al gauw ontdekt hoe hij zelf voordeel van Han-

nahs talent kon hebben. Hij besloot haar ‘in dienst te nemen’ als koffiemesje in zijn beleggingsfirma. Het was een heel handig plan: ze bracht zijn cliënten hun koffie en ving dan hun fluisteringen op om achter hun zwakheden te komen. Op die manier maakten hij en zijn vriend Connor oude mensen hun geld afhandig. Het was een geweldig plan en ze verdienden er miljoenen mee.

Niet dat Hannah hem graag had willen helpen. Ze wist dat het verkeerd was. Maar ze was bang voor die man, bang omdat zijn fluisteringen, zijn woorden en de gezichten die hij erbij trok nooit met elkaar strookten. Ze wist niet wat dat betekende. Maar ze wist dat het niet goed was. Ze zei nooit iets tegen iemand. Ze deed gewoon wat haar gezegd werd en wachtte op wat het ook maar was dat er dan ging gebeuren. Ze wist niet dat het diezelfde middag zou gebeuren.

Jeff Corrie zei: ‘Waarom ben je al thuis?’ Hij keek naar haar rechteroor, waar het oordopje van de AUD-box meestal zat.

Hannah haalde het apparaatje uit haar zak, maakte het aan de band van haar spijkerbroek vast en drukte het dopje in haar oor. Hij kneep zijn ogen halfdicht tot hij haar het volume omhoog zag draaien. Toen ontspande hij blijkbaar.

‘Het is halfvier,’ zei ze tegen hem.

‘Ga aan je huiswerk,’ zei hij.

Hij liep haar voorbij en de trap af. Ze hoorde hem roepen: ‘Laurel? Waar zit je toch? Hannah is thuis,’ alsof zijn vrouw daar iets aan moest doen.

Hannah zette haar rugzak in haar kamer. Alles zag er nog net zo uit als ze het die ochtend had achtergelaten. Toch liep ze naar het nachtkastje om de la te controleren.

Het kleine stukje doorzichtig plakband was afgescheurd. Iemand had de la opengemaakt. Iemand had haar dagboek gelezen.

Het was niet genoeg, dacht ze, dat ze hem en zijn vriend hielp. Hij wilde ook nog bezit nemen van haar gedachten daarover. Nou, je doet je best maar, papa Jeff, dacht Hannah smalend. Alsof ik iets uit de grond van mijn hart zou opschrijven en het dan in mijn kamer zou laten slingeren waar jij het kon lezen!

Ze liep haar kamer uit en ging de trap af. Ze hoorde haar moeder en Jeff Corrie in de keuken praten. Ze ging naar hen toe en wendde zich af toen ze zag hoe Jeff Corrie zijn gezicht in de hals van haar moeder drukte. Hij mompelde: ‘Doen we het n-u?’, en Laurel lachte en duwde

hem speels weg. Maar Hannah wist dat haar moeder het prettig vond wat er tussen haar en haar man gebeurde. Ze hield van die man, en haar liefde was even doofstom als blind.

Hannah zei: ‘Hallo, mam,’ en ze maakte de koelkast open en haalde er een pak melk uit.

Laurel zei: ‘Hé. Zeg je Jeff geen gedag?’

‘Ik kwam hem boven al tegen,’ zei Hannah. ‘Goh, heeft hij je dat niet verteld, mam?’ voegde ze eraan toe, alleen om te zien hoe hij zou reageren. *Vertrouw hem niet, vertrouw hem niet*, wilde ze zeggen. Maar ze kon alleen maar zaadjes planten. Ze kon geen beelden schetsen.

Het werd stil tussen Laurel en Jeff. Omdat ze nog door de openstaande koelkastdeur aan hun zicht werd onttrokken, zette Hannah het volume van de AUD-box laag.

Hij is niet... hij kan niet... Dat moest van haar moeder komen, dacht ze.

Ze probeerde Jeff te horen, maar er kwam niets.

Toen veranderde alles. Aan het leven zoals Hannah het had gekend kwam een eind.

... kleine kring denkt altijd... een inbraak... verrassing... Connor... ze weet het als ze hoort dat een pistool... want dood is tegenwoordig niet altijd dood...

Het pak gleed uit Hannahs vingers en de melk klotste over de vloer. Ze draaide zich met een ruk bij de koelkast vandaan en keek Jeff aan.

‘Stuntelig,’ zei hij, maar in zijn hoofd zat iets anders.

Zijn blik ging van Hannahs gezicht naar haar oor en naar de AUD-box op haar middel.

Ze heeft het gehoord, was het laatste wat Hannah hoorde voordat ze de kamer uit rende.

DEEL I

De afgrond

1

Becca Kings moeder Laurel had de Lexus SUV bij de eerste de beste gelegenheid verkocht nadat ze door de haarspeldbochten waren afgedaald over de Interstate 5. Ze had geld op de auto verloren, maar geld was niet het voornaamste. Waar het om ging, was dat ze uit San Diego wegwam en tegelijk van de Lexus werd verlost. Ze had hem ingeruild voor een Jeep Wrangler uit 1998, en zodra ze de grens van Californië naar Oregon was overgestoken, ging ze op zoek naar een gelegenheid om zich ook van de Jeep te ontdoen. Een Toyota RAV4 uit 1992 was de volgende auto. Maar daarmee reden ze alleen maar door Oregon tot aan de grens met Washington. Daar dumpte Laurel de Toyota zo snel mogelijk – en terwijl ze zich ervan vergewiste dat alles legaal was – voor een Ford Explorer uit 1988, en daarin hadden moeder en dochter sindsdien altijd gereden.

Becca had niets van dit alles in twijfel getrokken. Ze had geweten waarom het absoluut moest gebeuren, zoals ze ook had geweten waarom er geen Hannah Armstrong meer kon zijn. Want zij en haar moeder reisden zo snel als ze konden, met achterlating van huis, school en namen. En nu zaten ze in de Explorer in het stadje Mukilteo in de staat Washington. De auto stond achteruit geparkeerd voor Woody's Market, een oude winkel met houten vloeren. Ze stonden bij het water, met het eiland Whidbey aan de overkant.

Het was vroeg in de avond, en tussen het vasteland en het eiland hing een zware nevel van wat nog net geen mist was. Als je naar het eiland Whidbey keek vanaf de plaats waar zij stonden was het alleen maar een enorme landmassa, bedekt met hoge naaldbomen en met een strook licht langs de onderkant, waar een paar huizen aan het water stonden. Voor Becca, die haar hele leven in San Diego had gewoond, zag het er allemaal vreemd en onheilspellend uit. Ze kon zich niet voorstellen dat ze daar zou leven, dat ze daar zou proberen een nieuw leven op te bouwen, ver buiten bereik van haar stiefvader. Laurel zag in

het eiland een vangnet waar ze haar dochter onder de hoede van een oude vriendin kon achterlaten totdat zijzelf iets voor hen tweeën in Canada had gevonden. Ze nam aan dat Jeff Corrie haar en Becca daar nooit zou kunnen vinden.

Laurel had zich immens opgelucht gevoeld toen haar vriendin geen vragen stelde. Dat had ze aan haar oude bohemienachtige levensstijl te danken. Carol Quinn was niet eens verbaasd geweest toen Laurel haar vroeg een tijdje voor haar dochter te zorgen, zonder dat ze kon zeggen hoe lang het zou duren. In plaats van vragen te stellen zei Carol: 'Geen probleem, breng haar maar, ze kan me helpen.' Ze had zich de laatste tijd niet zo goed gevoeld, had Carol gezegd, en kon dus wel wat hulp in huis gebruiken.

'Maar houd je het geheim?' had Laurel haar keer op keer gevraagd.

'Tot in het graf,' had Carol Quinn beloofd. 'Maak je geen zorgen, Laurel. Breng haar maar.'

Laurel liet haar raam vijf centimeter zakken om te voorkomen dat de ruit zou beslaan. Het was midden september en ze had niet geweten dat het hier zo heel ander weer zou zijn. In het zuiden van Californië was september de warmste maand van het jaar, een tijd van bosbranden die door de woestijnwinden werden aangewakkerd. Hier voelde de lucht aan alsof het al winter was. Laurel huiverde en pakte een sweatshirt uit de achterbak van de auto, waar hij tegen het wiel van Becca's oude fiets met tien versnellingen lag.

Ze zei: 'Heb je het koud?' Becca schudde haar hoofd. Ze haalde diep adem, en hoewel ze dat meestal deed om zichzelf te kalmeren, deed ze het nu omdat de geur van wafelhoortjes, bestemd voor ijs, in de lucht hing. Die geur kwam van Woody's Market achter hen.

Ze waren daar al binnen geweest. Becca had al om een ijsje gevraagd. Laurel had het automatische antwoord gegeven: 'Elk pondje gaat door het mondje.' Ze was een vrouw die nog steeds op de calorieëninname van haar dochter lette als ze op de vlucht was voor een moordenaar. Maar Becca had honger. Ze had niets meer te eten gehad sinds de lunch. Van één snack zou ze heus niet meteen dik worden.

Ze zei: 'Mam...'

Laurel keek haar aan. 'Hoe heet je?'

Sinds ze van huis waren vertrokken, hadden ze die oefening vijf keer per dag gedaan, en Becca vond het niet leuk om het weer een keer te doen. Ze begreep dat het belangrijk was, maar ze was niet achterlijk.

Ze had het allemaal in haar geheugen geprent. Ze zuchtte en keek de andere kant op. ‘Becca King,’ zei ze.

‘En wat is je Taak Nummer Eén?’

‘Carol Quinn in huis helpen.’

‘Tante Carol,’ zei Laurel. ‘Je moet haar tante Carol noemen.’

‘Tante Carol, tante Carol, tante Carol,’ zei Becca.

‘Ze wéét dat je een beetje geld hebt tot ik je meer kan sturen,’ zei Laurel. ‘Maar hoe meer je haar kunt helpen... Op die manier doe je iets terug voor je kost en inwoning.’

‘Ja,’ zei Becca. ‘Ik zal tijdelijk in slavernij leven omdat jij met een maniak bent getrouwd, mam.’

O god, wat heeft hij met je gedaan. Je bent mijn enige...

‘Sorry,’ zei Becca, die het verdriet van haar moeder hoorde. ‘Sorry. SÓrry.’

‘Ga uit mijn hoofd,’ zei Laurel tegen haar. ‘En zeg hoe je heet. Deze keer de volledige naam.’

Er was een parkeerterrein rechts van Becca, aan de overkant van de weg die doodliep op de aanlegplaats van de veerboot. Mensen waren van auto’s op dat terrein naar een etenskraam bij de aanlegplaats geslenterd. Een bord dat liet weten dat de kraam Ivar’s heette, lichtte op in de nevel en er stond een rij mensen voor. Becca’s maag knorde.

‘Vertel me hoe je heet,’ herhaalde Laurel. ‘Dit is belangrijk.’ Haar stem was kalm genoeg, maar onder de zachtmoedige toon was *Kom op kom op we hebben niet veel tijd meer doe dit nou voor mij het is het laatste wat ik vraag* te horen, en Becca voelde dat die woorden op haar af kwamen. Ze drongen in haar hersenen binnen en waren volkomen duidelijk, want dat waren de gedachten van haar moeder altijd, in tegenstelling tot de fluisteringen die van anderen kwamen. Ze wilde tegen haar moeder zeggen dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Ze wilde tegen haar zeggen dat Jeff Corrie hen misschien helemaal zou vergeten. Maar ze wist dat die eerste uitspraak geen zin had en dat de tweede een regelrechte leugen was.

Becca keek haar moeder weer recht in de ogen en er kwam *Luistert mijn kinderen en hoort van de middernachtrit van Paul Revere* van Lauren, de eerste regels van een bekend gedicht van Longfellow.

‘Heel grappig,’ zei Becca tegen haar. ‘Het zou leuk zijn geweest als je in de zesde klas nog iets anders uit je hoofd had geleerd, weet je.’

‘Vertel me hoe je heet,’ zei Laurel opnieuw.

‘Goed. Goed. Rebecca Dolores King.’ Becca trok een grimas. ‘God. Móét het Dolores zijn? Ik bedoel, wie heet er tegenwoordig nou nog Dolores?’

Laurel negeerde die vraag. ‘Waar kom je vandaan?’

Becca gaf geduldig antwoord, want het had op dat moment geen zin om ongeduldig te zijn. ‘San Luis Obispo. En daarvoor Sun Valley in Idaho. Ik ben geboren in Sun Valley, maar ik ben daar weggegaan toen ik zeven was toen we naar San Luis Obispo verhuisden.’

‘Waarom ben je hier?’

‘Ik logeer bij mijn tante.’

‘Waar zijn je ouders?’

‘Mijn moeder is bij een archeologische opgraving in...’ Becca fronste haar wenkbrauwen. Voor het eerst sinds ze uit Californië waren gevlucht kon ze het zich niet herinneren. Dat zou wel van de honger komen, want ze was nooit op haar best als ze fysieke behoeften had. Ze zei: ‘Verdomme. Ik weet het niet meer.’

Laurel liet haar hoofd met een bonkgeluid tegen de hoofdsteen van haar stoel vallen. ‘Je móét het je herinneren. Dit is van het grootste belang. Het is een kwestie van leven of dood. Wáár zijn je ouders?’

Becca keek haar moeder aan in de hoop een aanwijzing te krijgen, maar het enige wat ze oppikte, was *op 18 april in '75 was bijna geen mens in leven*, ook uit dat gedicht, en daar kwam ze niet verder mee. Ze keek weer naar Ivar's. Een vrouw die krom liep van de osteoporose, wendde zich met een doos in haar hand van de toonbank af en ze zag er zo oud uit... En toen wist Becca het weer. Oud. *Old*.

‘Oldovai Gorge,’ zei ze. ‘Mijn moeder is bij een opgraving in Oldovai Gorge.’ Niets kon verder bezijden de waarheid zijn, maar kort voordat ze van Jeff Corrie waren weggevlucht, had Becca een oud boek gelezen over de ontdekking van Lucy, alias *australopithecus afarensis*, in Oldovai Gorge door een ambitieuze jonge paleontoloog die net van de universiteit van Chicago kwam. Ze had zelf voorgesteld dat haar moeder ook paleontoloog was. Dat klonk romantisch, vond ze.

Laurel knikte tevreden. ‘En je vader? Waar is je vader? Héb je geen vader?’

Becca rolde met haar ogen. Het was duidelijk dat dit zo zou doorgaan totdat de veerboot kwam, want haar moeder wilde geen tijd hebben om aan iets anders te denken, helemaal niet aan het gevaar waarin ze haar dochter had gebracht. En dus zei Becca nadrukkelijk: ‘Welke

vader bedoel je nu, mam?’ En toen greep ze in haar zak en haalde er het dopje van de AUD-box uit. Ze stopte het in haar oor en zette het volume hoger, en meteen vulde haar hoofd zich met ruis. Zoals altijd had die ruis een verzachtende uitwerking op haar, als satijn op je huid.

Laurel stak haar hand uit en trok het dopje uit Becca’s oor. Ze zei: ‘Het spijt me dat dit is gebeurd. Het spijt me dat ik niet degene ben die jij wilt dat ik ben. Maar weet je: dat is niemand ooit.’

Nu stapte Becca uit de auto. Ze had genoeg geld in haar broekzak om iets te eten te kopen, en nog meer geld in de zakken van haar jasje. Dat wilde ze gaan gebruiken. Er zat nog meer geld in haar rugzak, als ze alles op het menu wilde kopen, maar de rugzak lag bij haar fiets achter in de Explorer, en als ze erbij probeerde te komen, zou haar moeder haar tegenhouden.

Becca stak de weg over. Links van haar zag ze de veerboot aankomen en ze bleef er even naar staan kijken. Toen Laurel haar voor het eerst had verteld dat ze met een veerboot naar het eiland Whidbey zou gaan, had Becca aan de enige veerboot gedacht waarop ze ooit was geweest, een open boot waar vier auto’s op konden en die een afstand van ongeveer tweehonderd meter aflegde door de haven van Newport Beach, Californië. Deze boot leek daar helemaal niet op. Hij was reusachtig groot, met een gapende mond waardoor auto’s naar binnen konden rijden. Hij was helemaal verlicht, als een rivierboot, en er vlogen meeuwen omheen.

De rij voor Ivar’s was niet meer zo lang toen Becca daar aankwam. Ze bestelde mosselsoep en keek eerst of het wel de New England-soort was, met melk en aardappelen en dus met enorm veel calorieën. Ze vroeg om een extra zakje oestercrackers die ze in de soep kon laten drijven, en toen ze moest betalen, deed ze dat met munten. Ze legde ze zorgvuldig een voor een op de toonbank, en aan *o verrek... wat... stom kind* hoorde ze dat de caissière er niet blij mee was. Becca zag waarom ze dat niet was, toen de caissière de munten moest oppakken met vingers zonder nagels. Ze had ze helemaal afgekloven. Ze waren lelijk en Becca zag dat de caissière er een hekel aan had om ze te laten zien.

Becca dacht erover te zeggen dat het haar speet, maar in plaats daarvan bedankte ze de caissière en liep ze met haar soep naar een krantenrek. Ze liet de soep op de bovenkant balanceren en stak haar lepel erin terwijl ze naar de veerboot keek, die steeds dichterbij het vasteland kwam.

De soep was niet wat ze had verwacht. Ze had gedacht dat het zoiets zou zijn als wat haar stiefvader van twee stiefvaders geleden klaarmaakte. Hij heette Pete en hij deed er mais in, en Becca was een maismeisje. Popcorn, mais aan de kolf, mais uit de diepvries, het maakte niet uit. Lauren zei dat mais iets was wat je aan koeien en varkens gaf om ze dik te laten worden, maar omdat Laurel dat zei van ongeveer alles wat Becca wilde eten, trok Becca zich er niet veel van aan.

Evengoed was deze mosselsoep het niet waard om er ruzie over te maken met Laurel. En dus at Becca maar de helft ervan. Toen drukte ze het bakje in een afvalbak en rende naar de Explorer terug.

Laurel was met haar mobieltje aan het bellen. Haar gezicht, dat de gebruinte kleur uit een spuitbusje had verloren, zag er grauw en verweerd uit. Voor het eerst zag Becca haar moeder als een oude vrouw, maar toen glimlachte en knikte Laurel en praatte ze weer aan een stuk door, zodat je er geen woord tussen kon krijgen. Carol Quinn kreeg het allemaal over zich heen, dacht Becca. Haar moeder had Carol twee keer per dag gebeld om er zeker van te zijn dat alle details van het plan in haar hoofd vastgepind zaten.

Ze keken elkaar aan, en toen ze dat deden, hoorde Becca *niemand zal je ooit kwaad*, maar dat werd onderbroken zoals een radio wordt onderbroken wanneer iemand hem op een andere zender zet, en nu kwam door de ether *een over land en twee over zee en op de andere oever zal ik zijn*, weer uit dat gedicht. Het was net zoiets als ruis uit de AUD-box en het werkte net zo goed. Laurel zei iets in haar telefoontje en maakte een eind aan het gesprek.

Becca stapte in de Explorer. Haar moeder zei op scherpe toon: ‘At je daar New England-mosselsoep?’

‘Ik heb er niets van gegeten,’ zei Becca.

Klaar om uit te rijden en alarm te slaan bij alle dorpen, alle hoeven in Middlesex nam de plaats in van wat Laurel wilde zeggen, maar dat maakte niet uit en Becca zei dat ook tegen haar: ‘Hou op. Ik weet toch wel wat je denkt.’

‘Laten we geen ruzie maken,’ zei Laurel. Ze stak haar hand uit en streek door het haar van haar dochter. ‘Carol staat bij de aanlegplaats aan de overkant op je te wachten,’ zei ze zachtjes. ‘Ze heeft een pick-up-truck voor je fiets, dus er is niets om je zorgen over te maken. Ze weet hoe je eruitziet, en als ze er niet is wanneer je daar aankomt, blijf je gewoon wachten, want dan is ze onderweg. Oké, liefje? Hé. Hoor je me?’

Becca hoorde haar. Ze hoorde de woorden. Ze voelde ook de emotie erachter. Ze zei: ‘Het is niet alleen jouw schuld, mam.’

‘Er is meer dan één soort schuld,’ zei haar moeder. ‘Als je dat nog niet weet, kom je daar heus nog wel achter.’

Becca pakte haar rugzak uit de achterbak van de Ford. ‘Waar is de bril?’ vroeg Laurel. ‘Die moet je nu opzetten.’

‘Er kijkt niemand naar me.’

‘Je moet hem opzetten. Dat moet een gewoonte worden. Waar is de extra haarverf? Hoeveel batterijtjes heb je voor de AUD-box? Hoe heet je? Waar is je moeder?’

Becca keek haar aan. *Hoort mijn kinderen hoort mijn kinderen*, maar het was niet nodig dat Laurel dat gedicht steeds weer opzei, al kon ze zich de rest van de woorden op dat moment niet herinneren. Want Becca kon net zoveel van haar gezicht aflezen als ieder ander zou kunnen. Haar moeder was doodsbang. Ze liet zich helemaal door haar instinct leiden, zoals ze altijd had gedaan, maar omdat haar vorige instinct haar had ingegeven dat ze met Jeff Corrie moest trouwen, durfde ze niet meer op dat soort gevoelens af te gaan.

‘Mam. Ik red me wel,’ zei Becca, en ze was verbaasd toen Laurels ogen zich met tranen vulden. Haar moeder had niet één keer gehuild sinds ze uit San Diego waren vertrokken. Ze had helemaal niet meer gehuild, want ze had al haar tranen al vergoten toen ze hoorde wie Jeff Corrie werkelijk was en wat Jeff Corrie in werkelijkheid had gedaan. ‘We kunnen niet naar de politie gaan,’ had haar moeder in haar tranen tegen haar gezegd. ‘God in de hemel, liefje, wie zal jou ooit geloven? Er heeft nog niemand melding gemaakt van een lijk, en als wij dat doen... We kunnen niet bewijzen dat Jeff er iets mee te maken had.’ En dus had ze haar plannen uiteengezet en waren ze op de vlucht geslagen. En hier waren ze dan, op de drempel van iets waarvan geen terugkeer mogelijk was.

Becca pakte de hand van haar moeder vast. ‘Luister naar wat ik weet,’ zei ze.

‘Wat weet je?’

‘Rebecca Dolores King, mam. San Luis Obispo. Mijn tante Carol op het eiland Whidbey. Carol Quinn. Oldovai Gorge.’

Laurel keek voorbij Becca, over haar schouder. Aan de verkeersgeluiden was te horen dat de veerboot had aangelegd en dat de passagiers aan wal kwamen. ‘O god,’ fluisterde Laurel.

‘Mam,’ zei Becca. ‘Het komt goed. Echt waar.’ Ze duwde het portier open en liep naar de achterkant van de Explorer. Haar moeder stapte ook uit en kwam met haar mee. Samen tilden ze haar fiets uit de auto en ze hingen de fietstassen aan weerskanten. Becca hees de zware rugzak op haar schouders, maar voordat ze dat deed, stak ze haar hand erin om de bril met gewoon vensterglas eruit te pakken. Ze zette hem op.

‘Kaart van het eiland?’ vroeg haar moeder haar.

‘In de rugzak.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja.’

‘En Carols adres? Voor alle zekerheid.’

‘Heb ik ook.’

‘Waar is je telefoontje? Vergeet niet, het aantal minuten is beperkt. Mijn nummer is erin geprogrammeerd. Dus alleen voor noodgevallen. Verder nooit. Dat is belangrijk. Dat mag je niet vergeten.’

‘Ik zal erom denken. En ik heb hem in de rugzak, mam. En ja, de rest ook. De AUD-box. Extra batterijtjes. Nog meer haarverf. Alles.’

‘Waar is je kaartje?’

‘Hier. Mam, ik heb het allemaal. Echt waar.’

O god o god o god.

‘Ik ga nu maar,’ zei Becca, en ze keek naar de stroom auto’s die vanaf de boot de stad inreden.

‘Kijk me aan, liefde,’ zei Laurel.

Becca wilde haar niet aankijken. Ze was bang en ze wilde niet nog meer angstige dingen te horen krijgen. Maar ze wist hoe belangrijk het was dat ze haar moeder geruststelde, en dus keek ze Laurel aan. Die zei: ‘Kijk me recht in de ogen. Vertel me wat je ziet. Vertel me wat je weet.’

En nu was er geen middernachtrit van Paul Revere. Becca las in Laurels gedachten maar één boodschap.

‘Je komt terug,’ zei Becca.

‘Ja,’ beloofde Laurel. ‘Zodra ik kan.’

2

De voetgangers en fietsers gingen als eersten aan boord. Het waren er een heleboel, en Becca ging met hen mee. Degenen met fietsen liepen door naar de voorkant van de boot. Ze liepen met hun fietsen door een brede tunnel naar een opening helemaal aan het eind. De voetgangers namen een trap. Sommigen van hen visten in hun zakken en portemonnees, en Becca vermoedde dat er boven dingen te koop waren. Eten of iets warmes te drinken, nam ze aan. Beide zou zij ook wel willen, want er kwam een koude bries over het water. Ze huiverde en ze had nog honger.

Voor op de boot parkeerden mensen hun fietsen. Becca deed dat ook. Ze was van plan naar de trap terug te gaan om eten te zoeken, maar toen ze opeens motoren hoorde, bleef ze staan. Het geluid werd versterkt doordat de motoren door de tunnel van de veerboot kwamen. Het waren er maar vier, maar het klonk als twintig, en ze werden gevolgd door een rij vrachtwagens. De personenauto's volgden. Ze stelden zich in vier rijen op, twee aan elke kant van de tunnel.

Niets van dat alles zou een probleem zijn geweest, want Becca had haar AUD-box bij zich. Ze drukte het dopje in haar oor, zette het volume hoger en concentreerde zich op de ruis die de AUD-box produceerde. Maar toen ze dat deed, zag ze dat de eerste auto die de zijtunnel in kwam en direct achter haar en haar fiets bleef staan een politiewagen was.

Als gezegd kan worden dat iemands bloed koud wordt, gebeurde dat nu met Becca's bloed. Ze kon alleen maar denken aan de voor de hand liggende eerste stap die Jeff Corrie zou hebben gezet toen hij ontdekte dat zijn vrouw en stiefdochter weg waren: de politie bellen en hen als vermist opgeven, zodat er zo gauw mogelijk een opsporingsverzoek uitging en hij Becca en alle fluisteringen die Becca had gehoord van de aardbodem kon wegvagen. Het was altijd Jeffs favoriete motto geweest dat de aanval de beste verdediging was, en welke aanval zou beter kun-

nen zijn? Becca kon zich zelfs het pamflet voorstellen dat hij zou ontwerpen en her en der verspreiden. Het zou op een klembord in de politiewagen zitten, stelde ze zich voor, met haar gezicht en dat van haar moeder erop.

Ze wendde zich langzaam van de politiewagen af, vastbesloten recht voor zich uit te kijken. Als ze iets anders deed, bijvoorbeeld zich abrupt omdraaide, zou dat haar verraden, en ze moest er niet aan denken dat ze zich nog geen tien minuten nadat ze bij haar moeder vandaan was gegaan zou laten betrappen. Het was net of er neonpijlen vanaf het plafond van de veerboot naar beneden wezen, precies op haar hoofd, zodat de agent die in die wagen zat zou uitstappen om haar te onderwerpen.

Maar de spanning werd te groot. Ze kon niet meer tegen de onzekerheid of ze was opgemerkt of niet. Al wist ze dat ze door de fluisteringen belaagd zou worden alsof er met hamers in haar hoofd werd geslagen, deed ze het toch, want ze moest het doen: ze zette het volume van de AUD-box lager om te proberen wat nuttige informatie op te vangen.

Het was bijna onmogelijk iets te onderscheiden. Ze hoorde *Nancy verdomme* en *het eten is niet* en *overal nagellak* en *met mijn baas gepraat* en *William om zijn haar te laten knippen...* en toen kwam er opeens een warmte die ze op deze koude, vochtige plaats eigenlijk niet had kunnen voelen. Tegelijk met de warmte kwam er een geur, en die hoorde daar ook al niet thuis. Ze zou dieseldampen van de grote trucks of uitlaatgassen van de auto's en motoren moeten ruiken, maar in plaats daarvan rook ze de zoete lucht van fruit dat werd gekookt. Die geur was zo intens dat ze zich onwillekeurig omdraaide en haar gezicht liet zien aan de politiewagen achter haar. Maar ze dacht niet aan wat er zou kunnen gebeuren. Op dat moment leek niets haar zo belangrijk als dat ze de bron van de warmte en de geur zou vinden.

Zo zag ze hem voor het eerst, de jongen die uiteindelijk alles voor haar zou veranderen. Hij was een tiener net als zij, en hij zat in de politiewagen. Hij zat voorin, niet achterin, en hij praatte met de politiemans. Ze keken allebei ernstig, en het contrast tussen hen had niet groter kunnen zijn.

De jongen was zwart, pikzwart, en naast de middernachtkleur van zijn huid leek de politiemans ongelooflijk wit. Hij was helemaal kaal, niet de kaalheid van ziekte, maar de kaalheid uit vrije wil. Het stond

hem goed, en in contrast met hem had de politieman een heleboel haar, bruin en grijs door elkaar.

Toen Becca naar de jongen keek, beseftte ze dat hij de eerste niet-blanke was die ze in de buurt van de veerboot had gezien. Ze wilde niet staren en ze staaarde ook niet echt toen de jongen haar aankeek. Toen ze elkaar in de ogen keken, nam de warmte die Becca voelde alleen nog maar toe, tegelijk met die geur van fruit dat werd gekookt, maar tegelijk kwam er iets anders met die warmte mee gezweefd: de onverwachte wanhoop van de jongen, alsof er een lege holte in hem zat. Samen met dat verdriet kwam de fluistering van een enkel woord, dat een paar keer werd herhaald: *rejoice, rejoice, rejoice*. Als uit een gospel: verheugt u, verheugt u.

Becca glimlachte vaag naar de jongen, zoals je dan doet, maar in ruil daarvoor leek de holte in hem alleen maar groter te worden, en toen zijn wanhoop op haar dreigde over te slaan, sloeg ze haar ogen neer. Op dat moment stapte de politieman uit. Hij deed het portier voorzichtig dicht en liep naar de trap. Intussen toetste hij een nummer in op een mobieltje.

Hoewel Becca op dat moment naar de jongen toe zou kunnen lopen, wist ze wel beter. In plaats daarvan besloot ze nu het eten te gaan kopen waaraan ze had gedacht toen de politiewagen achter haar was gestopt.

Ze liet haar rugzak van zich af glijden, liet hem naast haar fiets staan en liep in de richting van de trap. Ze kon het niet wagen nog een blik op de jongen te werpen, maar toen ze langs de politiewagen liep, zag ze wat er op de zijkant stond: *Island County Sheriff*.

Toevallig kwam het zo uit dat ze direct achter de politieman naar boven ging. Ze nam aan dat hij een hulpsheriff of zoiets was, of misschien de sheriff zelf. Blijkbaar was hij bekend, want mensen die ze op de trap tegenkwamen, noemden hem Dave, vroegen hoe het met Rhonda ging en informeerden naar de pasgeboren baby van zijn dochter. Becca kroop weg in de kraag van haar jas om niet door hem te worden opgemerkt, maar dat hoefde ze niet te doen, want hij kreeg verbinding en begon tegen iemand over een afgrond te praten.

Becca ving flarden van het gesprek op, maar geen fluisteringen. Uit zijn woorden leidde ze af dat de komende week moeilijk voor Dave zou worden omdat hij het zo druk had, en dat de week daarna misschien zou kunnen, als dat de persoon aan de andere kant ook schikte.

Bovendien was de rotswand van die afgrond volkomen veilig, want hij was duidelijk te zien, nietwaar, en je-weet-wel-wie hing daar tegenwoordig rond met zijn kleine broertje. Dit deed Becca meer aan het eiland denken. Ze was gewend aan het zuiden van Californië, dat alle mogelijke problemen met de natuur had gehad: aardbevingen, bosbranden, overstromingen, droogte, stormen en grondverschuivingen. Maar nu begreep ze dat rampen hier misschien ook veel voorkwamen, en ze vroeg zich af wat voor rampen dat zouden zijn, als ze met de veiligheid van afgronden te maken hadden.

Boven aangekomen, bleef de politieman even staan om zijn telefoongesprek bij het raam voort te zetten, terwijl Becca met de stroom mee ging naar een cafetaria, waar zich een rij had gevormd. Omdat ze wist dat ze zo lang mogelijk met haar geld moest doen, totdat haar moeder haar meer stuurde, koos Becca voor koekjes. Er was een pakje van drie, koekjes met oranje glazuur. Dat laatste was blijkbaar iets bijzonders, want ze hoorde een klein meisje achter haar zeggen: ‘Kijk, oma! Ze zijn deze keer niet roze.’ En oma antwoordde: ‘Misschien is het voor Halloween.’

Halloween. Er ging een schokje door Becca heen. Het was altijd haar favoriete feestdag geweest. Volgens Laurel kwam dat door het gratis snoepgoed dat ze op die dag kon ophalen. Laurel zei ook: ‘Let op je verslaving aan suiker, liefde, want diabetes type 2 wordt zo langzamerhand een epidemie onder tieners.’ Aan de andere kant zei Becca’s oma dat Becca het feest vooral leuk vond omdat ze wist welke kinderen achter de maskers schuilgingen, want hun fluisteringen verrieden hen bijna altijd. Becca’s oma raadde haar toch al aan om naar de fluisteringen van kinderen te luisteren. ‘Ze kunnen niet tegen zichzelf liegen,’ zei ze.

Becca miste haar heel erg. Ze miste het om te horen: ‘Laurel, láát haar nou! Ze past zich wel aan.’ En hoewel Laurels antwoord altijd hetzelfde was – ‘Ik wil dat ze normáál is, moeder’ – gaf wat haar oma daarop zei – ‘Poeh, niets is saaiër dan normaal’ – Becca altijd het gevoel dat ze niet iets vreemds maar iets bijzonders was.

Toch bleef Laurel ernaar streven Becca normaal te maken, en daarom had ze haar ook die AUD-box gegeven. Ze had beweerd dat het apparaat uitsluitend in het voordeel van Becca werkte, omdat het haar hielp zich te concentreren als ze op school was. Maar hoewel de AUD-box inderdaad Becca’s concentratie ten goede kwam, hielp hij haar ook

de gedachten van andere mensen op een afstand te houden. Natuurlijk vooral die van Laurel.

Becca lette nauwelijks op het meisje dat voor haar in de rij stond, totdat ze bij de kassa kwamen. Toen zag ze dat het meisje een in folie verpakte hamburger had en met twee jongens praatte die bij de dranken stonden, niet ver bij haar vandaan. Een van de jongens had lang haar en puistjes. Hij droeg een bivakmuts, maar die had hij opgerold, zodat het net leek of hij een alpinopetje op had. De andere jongen was keurig gekleed en keurig gekamd; hij keek zorgelijk en slikte dwangmatig. Het meisje was erg klein en erg slank, geen grammetje vet te veel, bijna alleen maar spieren. Ze had een sprietig kapsel en een stem waarin een zekere schelle ergernis doorklonk. Alle drie samen wekten ze de indruk dat er iets aan de hand was. Toen Becca naar hen keek, bedacht ze dat middelbare scholieren waarschijnlijk overal ongeveer hetzelfde waren.

De jongen met het lange haar mompelde: ‘Ze durft het vast niet,’ toen het meisje bij de kassa kwam.

‘Doe het maar niet, Jenn,’ zei de zorgelijke jongen.

Wat moet ze niet doen? dacht Becca onwillekeurig, terwijl Jenn een tientje gaf om voor haar eten te betalen.

De caissière pakte het geld aan, en Becca keek naar het wisselgeld en naar de mooi gepolijste nagels, zo heel anders dan die van de caissière bij Ivar’s. Deze nagels waren glad, met een mooie glans, en Becca bleef ernaar kijken terwijl de caissière het wisselgeld aan Jenn gaf...

‘Hé,’ zei Jenn tegen de caissière. ‘Ik gaf je net een twintigje.’

Zonder erbij na te denken zei Becca: ‘Nee, het was een tientje. Ik heb het gezien.’

Jenn draaide zich met een ruk naar haar om. ‘Wat... Wou je mij een leugenaar noemen of zo?’ En tegelijk daarmee kwam *wie... o, geweldig, Dylan... nog meer coole ideeën?*

‘O, sorry! Nee,’ zei Becca. ‘Ik zag het alleen omdat ik naar haar nagels keek. Die zijn heel mooi,’ voegde ze eraan toe voor de caissière, die charmant bloosde.

Jenn zei: ‘Ben jij pervers of zo?’ En tegen de caissière: ‘Het was een twintigje, en ik wil mijn wisselgeld.’

‘Dat was het echt niet,’ zei Becca. Achter de toonbank kwam een man uit een kamer. Hij vroeg wat het probleem was, en Jenn nam meteen het woord.

‘Ik zal u vertellen wat het probleem is,’ zei ze, terwijl de jongste van de twee jongens met een waarschuwend stem ‘Jenn...’ mompelde. ‘Ik heb haar een twintigje gegeven,’ zei Jenn. ‘Die trut ziet spoken.’

‘Zullen we even kijken?’ vroeg de man. Hij draaide een schermpje om naar de rij klanten. Op het scherm zag je de lade van het kasregister. Elke keer dat de lade openging, werd er een opname gemaakt. Hij drukte op een knop en daar was het. Het biljet van tien dollar ging van Jenns handen in de handen van de caissière. ‘Doorlopen,’ zei de man met een ijzige stem. ‘Volgende klant, alstublieft.’

Becca liep naar de kassa en betaalde voor haar koekjes, maar niet voordat Jenn ‘Klein kreng’ in haar oor zei, alvorens met haar twee metgezellen te verdwijnen.

Er werd omgeroepen dat iedereen naar de voertuigen moest terugkeren. Becca volgde de menigte. Toen ze langs de auto van de sheriff kwam, lette ze erop dat ze niet naar die auto keek of naar de jongen die erin zat, al ving ze een glimp van zijn schouder op omdat hij tegen de ruit leunde.

Bij haar fiets was alles zoals ze het had achtergelaten. De fietstassen bolden nog op aan weerskanten, en haar rugzak stond tegen het achterwiel. Ze hing hem weer om en keek naar voren, waar de aanlegplaats van de veerboot opdoemde. Ze zag dat de nevel hier meer een echte mist was, een golvende, grauwe sluier die in de lucht hing tussen haarzelf en wat daar ook maar op dat eiland was. Zo te zien waren het vooral bomen. Er stonden daar meer bomen dan ze ooit bij elkaar had gezien op een plaats waar mensen woonden.

Becca was gewend aan heuvels die begroeid waren met schrale struiken, aan landschappen die door projectontwikkelaars tot op de kale aarde waren leeggehaald alvorens met duizenden identieke huizen te worden vol gezet. Maar als hier al huizen waren, stonden ze ergens tussen de bomen, want Becca zag alleen een immens woud: douglasparren, Canadese dennen en ceders die zich niets van het winterweer zouden aantrekken, en ook elzen, berken, esdoorns en populieren, die hun bladeren zouden verliezen zodat er weer licht op de woudbodem kon vallen. Het eiland verhief zich steil vanaf het strand, waaraan een paar huizen stonden, die met hun lichten fel afstaken tegen de vallende schemering.

Het personeel van de veerboot wachtte tot er een klep omlaag was

gekomen vanaf de wal. Toen haalden ze de afsluitketting weg en lieten ze de fietsers en voetgangers de boot verlaten.

De voetgangers gingen naar links, de fietsers naar rechts. Becca ging mee en kwam op een kade terecht die veel groter was dan ze had verwacht. Hier was alles meer dan levensgroot, besefte ze. Veerboten, bomen, kades, alles.

Zodra ze met haar voet naar het eind van de kade was gelopen, keek ze uit naar Carol Quinn. Ze wist niet hoe de vriendin van haar moeder eruitzag, maar nam aan dat er iemand met een pick-uptruck zou staan te wachten waarin ze haar fiets kon leggen.

Maar er was niemand. Er stond alleen een streekbus, die zich in beweging zette en in de richting van een grote weg reed. Verder waren er een paar auto's op een parkeerterrein in de verte; veerbootpassagiers liepen daarheen en stapten in. Becca keek om zich heen, maar raakte niet in paniek. Haar moeder had Carol Quinn gebeld. Dat had Becca haar zien doen. Carol Quinn was onderweg.

Becca wachtte tien minuten. Langzaam at ze een van haar koekjes. De tien minuten rekten zich uit tot twintig. De volgende veerboot kwam en ging zonder dat Carol Quinn haar kwam halen. Nadat er weer een veerboot was vertrokken, zocht Becca in haar rugzak en ze vond het mobieltje waarin Laurels nummer was geprogrammeerd.

Ze kreeg geen verbinding met haar moeder. *Niet bereikbaar*, hoorde ze. Ze zou een tijdje wachten en dan nog eens bellen, maar intussen zou ze alvast op weg gaan naar het huis van Carol Quinn, want blijkbaar was die door iets opgehouden. Onderweg zou ze haar vast wel tegenkomen.

Becca haalde de kaart van het eiland Whidbey tevoorschijn en pakte ook Carol Quinns adres. Ze keek hoe ze het snelst in Blue Lady Lane kon komen. Het was dicht bij de grote weg, zag ze, en ze kon er komen via een straat die Bob Galbreath Road heette. Ze verkeerde niet in topconditie voor een fietsrit, maar het was niet meer dan een kilometer of tien. Een fluitje van een cent, dacht ze. Ze had een fiets met tien versnellingen. En met zo'n fiets kon iedereen tien kilometer rijden.

Mis, ontdekte ze. Toen ze naar de grote weg fietste die bij de veerboot vandaan leidde, was haar eerste gedachte *O mijn god* en haar tweede *Ik red het nooit*. Want waar de weg begon, ging hij meteen omhoog. Hij steeg met een boog bij de kade vandaan en verdween in de mist. Aan de rechterkant stonden een paar bedrijven op een rij, hoop-

volle gebouwen die zich aan de grond leken vast te klampen in de verwachting dat ze anders in het water zouden glijden.

Becca legde ongeveer honderdvijftig meter af, maar toen gierde haar ademhaling door haar borst en bonkte haar hart zo hard dat ze geen AUD-box nodig zou hebben om alle geluiden om haar heen te overstemmen. Toen reed ze een klein parkeerterrein op. Het bedrijf heette Clinton Nail and Spa en een rood neonbord gaf aan dat het open was. Boven de deur brandde een licht dat een piramidevormig schijnsel op een mat wierp, en Becca liep nu naar dat licht toe.

Ze haalde de kaart weer tevoorschijn en keek of er een andere manier was om bij Carol Quinns huis te komen. Die was er niet. En dus keek ze ruim tien minuten naar de grote weg, in de hoop een pick-up langzaam voorbij te zien rijden, met iemand erin die op zoek naar haar was.

Dat gebeurde niet. Ze had geen keus. Ze ging weer op weg.

Het fietsen ging zo moeilijk dat ze bijna stilstond. Tergend langzaam kwam ze langs een lage Wells Fargo-bank en een oud restaurant met het opschrift PIZZA! PIZZA! PIZZA! De auto van dezelfde sheriff stond op het parkeerterrein daarvan. De sheriff en de jongen zaten natuurlijk binnen een kingsize pizza met peperoni en kaas te eten. Toen ze langs een autohandel kwam, bedacht ze dat haar moeder daarheen had kunnen rijden om de Ford Explorer in te ruilen voor wat er daarna kwam. Bij die gedachte prikten de tranen in haar ogen, en dus wendde ze haar ogen van het terrein met de auto's af en keek ze in plaats daarvan naar voren, in de hoop de weg die ze zocht ergens in de schemerige verte te zien.

In plaats daarvan zag ze een Dairy Queen. Haar hart juichte. Daar ging ze heen, besloot ze. Ze zou een hamburger nemen. Met friet en een aardbeienmilkshake. Ze moest zich door haar angst heen eten: dat was de enige oplossing. Ze zou in elk geval zo ver als de Dairy Queen komen, zei ze tegen zichzelf, vooral wanneer daar eten op haar lag te wachten.

Maar Bob Galbreath Road lag ook te wachten. Die was kort voor de Dairy Queen, zodat Becca voor de keuze stond. Aangezien de schaduwen langer werden en de duisternis naderde, won haar verstand het van de calorieën. Ze sloeg Bob Galbreath Road in.

3

Becca ontdekte al gauw dat Bob Galbreath Road erger was dan de grote weg waarover ze had gereden. De weg ging eerst omlaag, zodat ze even niet hoefde te trappen, maar binnen vijftig meter ging hij omhoog.

Al gauw waren er overal bomen. Rechts hield het wegdek abrupt op, met daarachter een helling die steil omlaagging en waarop zich elzen met dunne stammen verhieven. Diezelfde bomen groeiden ook overal aan de andere kant van de weg en in de mist. De bladeren aan de takken boven Becca vormden een tunnel waaruit waterdruppels op haar brillenglazen spatten.

Becca schudde haar hoofd om het water van de glazen af te krijgen, maar ze liet het wel uit haar hoofd om de bril helemaal af te zetten, want die maakte nu deel uit van degene die ze was, net als het sombere bruin dat Laurel had gekozen om haar haar van rossig blond in iets lelijks te veranderen.

Toch waren die bril en dat haar nu niet het belangrijkste. Het ging er nu om dat ze bij Carol Quinn kwam, maar Blue Lady Lane leek zo ver weg als de maan, en met elke omwenteling van de pedalen kostte het Becca meer moeite om adem te halen.

De vijfde keer dat ze uit het bos kwam om weer een helling te beklimmen, kon ze een snik niet bedwingen. Ze wist niet of ze snikte uit ademnood of gewoon snikte, maar wel dat ze rust moest nemen. Ze kwam op een punt waar de weg niet zo smal was en stapte af.

Ze boog zich over het stuur om op adem te komen. Op dat moment hoorde ze de sirene naderen, meteen gevolgd door flikkerende lichten.

Ze dacht meteen het ergste. Toen de auto dichterbij kwam, kon ze zien dat het een politiewagen was. Ze ging rechtop staan en wachtte op wat er ging gebeuren, maar de auto reed haar gierend voorbij alsof ze onzichtbaar was voor de inzittenden.

Maar Becca zag hen wel. In de oogwenk waarin de auto voorbij-

vloog zag ze de jongen van de veerboot weer. Ze keken elkaar even aan en ze voelde de holte binnen in hem. En toen was de auto weg. Wat had hij gedaán, vroeg ze zich af, dat hij zo hol vanbinnen was? Waar werd hij heen gebracht?

Zodra de sirene van de politiewagen was verdwenen, viel er een diepe stilte. Becca wist niet hoe ver ze nog moest, maar ze gaf zichzelf niet veel kans om in Blue Lady Lane te komen voordat de avondschemering in volslagen duisternis was overgegaan. Ze ging weer op weg.

Ze had nog geen halve kilometer afgelegd toen ze een auto achter zich hoorde. Ze ging zo ver mogelijk naar de rand, maar het motorgeluid zwol niet aan. Ze besepte dat degene die achter haar reed niet van plan was haar voorbij te rijden, en toen ze zich omdraaide, zag ze een pick-up met een onrustige troep honden in de laadbak.

Halleluja, dacht Becca. Eindelijk Carol Quinn.

De pick-up stopte langs de weg. Er stapte iemand uit. Becca zag een honkbalpet, werkschoenen en een dik jasje. Een vriendelijke vrouwenstem zei: 'Zo te zien heb je het er moeilijk mee. Wil je een lift?' Dat was natuurlijk niet Carol Quinn, dacht Becca somber.

Ze ging na of ze fluisteringen hoorde. Aan de kant van de weg stond een vrouw. Aan diezelfde kant van de weg stond ook Becca. Maar er was nergens een fluistering.

Becca wist niet wat dat betekende. Er ging geen enkele fluistering van die vrouw uit, en dat maakte haar volslagen anders dan iedereen met wie Becca ooit in contact was gekomen. Hoewel Laurel zou hebben gezegd dat ze die vrouw juist daarom moest mijden als de pest, zou Becca's oma haar apart hebben genomen en hebben gezegd: 'Niet alleen iets wat er is, kan bijzonder zijn, maar ook iets wat er niet is, schat.'

En dus zei Becca 'De ketting slaat steeds door,' over haar fiets. Dat was een leugen, maar niet zo'n grote, want de ketting had haar inderdaad bij elke keer schakelen het gevoel gegeven dat hij van plan was door te slaan. 'Ik ben op weg naar Blue Lady Lane,' voegde ze eraan toe.

'Dan is dit je geluksdag,' zei de vrouw. 'Ik ga naar Clyde,' alsof Becca precies zou weten wat dat betekende. Ze liep naar Becca toe en zei: 'Laten we hem achterin leggen.' Ze pakte de fiets op. Blijkbaar was het gewicht daarvan, inclusief volle fietstassen, geen enkel probleem voor haar. Ze droeg hem naar de zijkant van de pick-up en hees hem in de

laadbak. Tegen de dieren zei ze: ‘Alle honden opzij,’ en tegen Becca: ‘Ga maar voorin zitten. Oscar gaat wel opzij. Laat me dit even regelen.’

Oscar bleek een gewone poedel te zijn, zonder ‘Foo-Foo-kapsel’, zoals Becca dat naar de poedel in *The Muppet Show* noemde. Hij was zwart en zat in een gewone autogordel. Omdat Becca niet wist of het de bedoeling was dat ze de gordel losmaakte, wachtte ze tot de vrouw haar portier opendeed. De vrouw stapte in, vroeg ‘Waar wacht je op?’ en lachte toen ze besepte dat de gordel het probleem was. Toen zei ze: ‘Sorry. Laat mij dat maar doen. Kom hier, Oscar.’ Toen ze de hond uit de gordel had gehaald, trok ze de poedel naar zich toe en zei tegen Becca: ‘Diana Kinsale. Ik ken jou niet, terwijl ik toch dacht dat ik iedereen aan de zuidkant kende.’

‘Becca King,’ zei Becca. Ze dacht de rest: *Rebecca Dolores King uit San Luis Obispo, Californië, vanuit Sun Valley, Idaho, waar ik ben geboren. Ik ski niet. Dat zou je misschien denken omdat ik daarvandaan kom, maar ik ski niet.*

‘Mooie naam,’ zei Diana Kinsale. Ze zette de pick-up in de versnelling.

Becca keek door de achterraut naar de laadbak van de pick-up. Daar lagen twee labradors en twee honden van gemengd ras. ‘Hondenoppas?’ zei ze tegen Diana.

Diana lachte. Ze zette haar honkbalpet af en Becca zag dat ze grijs haar had. Becca vond dat nogal vreemd. Ze kon zich niet herinneren ooit eerder grijs haar bij een vrouw te hebben gezien, want waar zij vandaan kwam, verfded vrouwen hun haar zodra het eerste sliertje grijs in zicht kwam. Maar Diana Kinsale was typisch een natuurlijk persoon. Ze gebruikte geen make-up en haar haar was niet eens gestyled.

‘Ze zijn allemaal van mij,’ zei Diana Kinsale over de honden. ‘Ik was niet van plan er vijf te nemen, maar van het een komt altijd het ander, dus daar zijn ze dan. En jij?’

‘Ik heb geen hond,’ zei Becca. ‘Ik hou veel van honden, maar mijn moeder is allergisch.’

‘O.’ *Wie is ze?*

Becca voelde druk in haar hoofd. *Wie is ze* was natuurlijk de voor de hand liggende vraag. Wie is je moeder, die vrouw die allergisch voor honden is, en weet ze wel dat je helemaal in je eentje op je fiets door de schemering rijdt, terwijl de mist met de minuut dichter wordt? Maar

die vragen werden niet gesteld. Ze werden niet eens gedacht.

Becca wierp een steelse blik op Diana Kinsale. Diana Kinsale keek kort naar haar en zei niets. Ze drukte op een knop van de radio, en de Dixie Chicks zongen zo hard dat een gesprek niet meer mogelijk was.

Ze deden er niet lang over om in Clyde Street te komen. Na anderhalve Dixie Chicks stopte Diana op het pad van een grijs huis met buitenmuren van overnaadse planken. Dat huis keek uit op water waarvan Becca te weten zou komen dat het de Saratoga Passage was. Achter het huis, onder aan de helling, stond een groepje kleine huisjes direct aan het smalle strand, en aan de overkant van het water verhief zich een ander eiland in een massa bomen, duisternis en een handvol lichtjes van huizen op het zuidelijke eind.

Diana stapte uit en Oscar volgde haar. De andere honden begonnen heen en weer te lopen. Toen Becca aan de achterkant van de pick-up bij de vrouw kwam staan, had Diana de klep al laten zakken. De vier honden sprongen eruit en renden door de voortuin.

‘Niet poepen!’ riep Diana hen na, terwijl ze de fiets uit de wagen tilde en op de grond zette. Ze trok de fietstassen recht en stak haar hand naar Becca uit. ‘Ik hoop je terug te zien, Becca King,’ zei ze.

Becca stak haar hand uit. Toen ze elkaar de hand drukten, schoot er een tintelend gevoel door Becca’s arm omhoog. Het zat tussen een elektrische schok en het wakker worden van een slapende arm in. Ze keek Diana in de ogen en op dat moment wist Becca dat het waar was wat haar oma had gezegd. Als iets er niet is, kan dat wijzen op iets anders wat er wel is. Of zoiets. Het was alleen het probleem dat je moest zien wat dat andere was.

‘De dingen zijn niet altijd jouw schuld,’ zei Diana zachtjes.

‘Huh?’ zei Becca, want ze had op dat moment fluisteringen nodig om die vrouw te begrijpen, en nu die fluisteringen er niet waren, besefte ze maar al te goed hoe erg ze op het eiland Whidbey zou kunnen verdwalen.

Diana zei: ‘Die ketting van je fiets? Waarschijnlijk moet er iets aan worden gedaan, maar het is heel gewoon om zoiets pas te merken als het te laat is. Het is niet jouw schuld dat het daar moeilijk fietsen is als je fiets niet helemaal in orde is.’

De honden kwamen terug. Ze snuffelden aan de grond om Becca’s voeten en kropen algauw tegen haar heen omhoog naar de zak van haar jasje, waarin ze de laatste twee koekjes had.

‘De honden vinden je aardig. Dat is goed,’ zei Diana, en toen zei ze tegen de dieren: ‘Etenstijd, honden!’, en de honden begonnen meteen in koor te blaffen. ‘Kom maar langs wanneer je wilt,’ zei Diana, en ze wuifde nog even en verdween toen naar de achterkant van het huis, gevolgd door de honden.

Becca dacht eraan met haar fiets te gaan lopen. Misschien wist Diana Kinsale wel dat ze over die doorslaande ketting had gelogen, maar ze wilde toch de schijn ophouden. En dus liep ze met de fiets tot ze bij een straatlantaarn op enige afstand van Diana’s huis kwam. Daar vouwde ze haar kaart open om te kijken hoe ze van Clyde Street in Blue Lady Lane kon komen.

Ze zag meteen waarom Diana had gezegd dat dit haar geluksdag was. Blue Lady Lane kwam uit op een straat aan het eind van Clyde Street, en het eind van Clyde Street was duidelijk te zien aan het stopbord op de hoek.

Maar daar stond ook de auto van de sheriff, die Becca had ingehaald op Bob Galbreath Road. Toen ze naar rechts ging om bij Blue Lady Lane te komen, zag ze de auto voor een huis halverwege de straat staan, op het punt waar Blue Lady Lane begon.

Op dat moment wist Becca het. Ze zou het niet precies onder woorden kunnen brengen, maar er was iets gebeurd en dat was niet goed. Eerst dacht ze dat de politie naar haar uitkeek, maar toen ze minstens acht mensen op het balkon van het huis zag staan en zag dat er binnen fel licht brandde, vermoedde ze iets anders.

Ze reed haar fiets naar een groepje bomen en gebruikte dat als dekking om naar het huis te kijken. Op een bordje aan de voorkant stond HORSE HAVEN en er schenen lichten op huisnummers die op dat bord stonden. Ze diepte Carol Quinns adres op, maar eigenlijk wist ze al wat ze zou ontdekken. De nummers kwamen overeen.

Ze sloop naar voren. Ze stak de straat over in de schaduw van de bomen en was al bij de auto van de sheriff aangekomen toen ze zag dat de jongen er nog in zat, al was de sheriff er niet.

Ze begon terug te deinzen, maar de jongen stapte uit. Hij wreef over de achterkant van zijn nek en keek naar het huis, dat op verhoogd terrein stond. Becca bleef aan de grond genageld staan. Toen keek hij haar aan.

Ze keken elkaar in de ogen. *Mensen laten... iemand... als de dood*

gemakkelijk was... rejoice, rejoice... zweefde door de lucht tussen hen in. Toen waren er opeens stemmen te horen in de duisternis om hen heen. Twee mannen kwamen aangelopen over het pad van het huis.

‘Ik vind het heel erg, meneer Quinn. Als ik iets...’

De jongen keek hun kant op en keek toen Becca weer aan. *Ga weg*, vormde hij met zijn lippen. *Ga meteen weg*. Hij stapte weer in de auto.

Maar Becca kon niet weggaan voordat ze had gehoord en wist wat er aan de hand was, en dat laatste gebeurde snel toen de andere man weer iets zei. Ze kon horen dat hij huilde. ‘Een beetje grieperig,’ zei hij. ‘Ze voelde zich niet goed, maar ze dacht dat het griep was en dat dacht ik ook. En nu dit.’

‘Ze is niet de eerste,’ zei de hulpsheriff. ‘Een hartaanval bij vrouwen... Het voelt niet aan zoals ze denken dat het aanvoelt. Dat wist ze niet.’

‘Ze was zo sterk, Dave.’ Hij begon te snikken.

Becca liep achteruit. Ze keerde naar het groepje bomen terug en ging zitten. Ze liet haar hoofd in haar handen zakken en luisterde naar de weggrijdende auto van de sheriff. Ze wist echt niet wat ze moest doen.

Binnen een uur was iedereen weg. Becca zat daar nog. Ze dacht na en probeerde vergeefs contact met Laurel te krijgen. *Niet bereikbaar, niet bereikbaar*, was telkens de boodschap, en daarmee werden Becca’s ergste angsten gevoed. Uiteindelijk had ze nog maar één hoop. Ze zou met Carol Quinns man moeten praten.

Becca kwam tussen de bomen vandaan. Ze liep naar het huis, en juist toen ze dat deed, kwam Quinn naar buiten en hij bleef op de veranda staan. Ze aarzelde, half verscholen achter een rododendron. Ze kon hem zien, maar hij kon haar alleen zien als hij wist waar hij moest kijken, en hij keek niet. In plaats daarvan staaarde hij naar het water aan de overkant van de straat. Aan de manier waarop hij dat deed kon Becca zien dat hij niet naar iets in het bijzonder keek.

Hij stak een sigaret aan en rookte enkele ogenblikken in stilte, en in diezelfde stilte keek Becca naar hem. Toen drong er *wat nu... ze heeft nooit gedacht... geen plan* tot haar door, losse gedachten als stukjes brood die voor eenden op het water worden gestrooid. Maar de gevoelens die ermee samenhangen, maakten ze zo zwaar als keien, en die rolden naar Becca toe totdat ze in het licht stapte.

‘Meneer Quinn?’

‘Ja,’ zei hij moeizaam. ‘Wie ben je? Ben je verdwaald?’

‘Ik ben Becca King,’ zei ze. En toen wachtte ze op de herkenning, op het besef, op de herinnering, op wat dan ook. Ze hoopte dat hij zou zeggen: ‘O ja, het meisje dat Carol in huis zou opnemen totdat haar moeder terugkwam,’ maar hij zei niets. En dus wist Becca nu dat Carol Quinn het verzoek van Laurel om absolute geheimhouding tot aan haar dood was nagekomen. Terwijl haar lippen stijf en pijnlijk aanvoelden, mompelde ze: ‘Ik wilde alleen zeggen... Ik vind uw verlies heel erg.’

Maar hij was al diep in zijn eigen gedachten verzonken, en die hadden geen van alle iets te maken met een meisje uit San Diego dat op de vlucht was voor een man die zijn zakenpartner tijdens een zogenaamde inbraak in de luxueuze flat van de man had vermoord.

Becca liep terug naar haar fiets. Ze haalde haar mobieltje tevoorschijn en probeerde het opnieuw. Ze hoorde de woorden van haar moeder weer: *Hij is geprogrammeerd, liefje. Druk op één en je krijgt verbinding met mijn telefoon. Maar alleen in noodgevallen.*

Alles wat met Carol Quinn te maken had, was een noodgeval geworden, dacht Becca. Ze drukte op één om opnieuw te proberen contact met Laurel te krijgen. Ze wachtte een eeuwigheid op de verbinding, maar de boodschap was dezelfde als de vorige keren: *Niet bereikbaar, niet bereikbaar, niet bereikbaar.*

Wacht, zei ze tegen zichzelf. Wacht nou een tijdje. Mobieltjes verloren wel vaker hun bereik, en waarschijnlijk zou dat juist in dit deel van de wereld veelvuldig gebeuren. Er waren bergen, watervlakten en eilanden, en door al die dingen kon je heel gauw buiten bereik komen.

Dus wacht, wacht, wacht, zei ze tegen zichzelf. Wacht, wacht, wacht. Want het laatste wat ze op dat moment onder ogen wilde zien, was de mogelijkheid dat dezelfde moeder die hun vlucht van Jeff Corrie zo perfect had gepland haar aan haar lot overliet op een eiland waar ze niets van wist.